

szólását a
Margit.
 s, csak-
 tefejjel;
 kal való
 tvények
 -ban. A
 zenföül
 ööl« p. a
 t egy a
 elenését,
Piros-
Donáth
 , ki szá-
 után is
 oltának
 egyiket
. Gy. A
 tt földad-
 gy az ő
la. Be-
slábab
án. Na-
deákok
 k regu-
 azokat
 m ajál-
 olna an-
 etének a
 danám?
 annál
 bizonyít.
 e.

lő papi-
 levelet
 eít s kér-
 tő nevek
 . E. —
 F. b.

Soms-
 »Nem-

yes ada-
ácsi.

um-épület.
 ársulat.

... A TROMBITÁT SZÁJÁHOZ EMELI. (Lásd a 311. lapon.)

ÉVA ÉS ÉVIKE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

s MIND a ketten: Kamilla is, atyja is, szinte tánczoltak örömlükben. Mialatt Éva ilyen fontos dolgokba ártotta bele magát, lássuk ismét, mit csinált ezalatt a kis Évike.

Neki is fontos dolga akadt, esakhogy egészen másféle. Neki is volt egy afféle fogadott testvére, esakhogy ez nem járt selyemben, bársonyban, nem is lehetett vele büszkélkedni, mert hát az nem volt senki más, mint Károlyka, a durva boltos kis inasa.

Mikor ama vasárnap délután Évike bevezette őt ismét a házba s ott jól tartották, megtraktálták, mulattatták, a szegény kis fiu egy időre szinte elfelejtette betegségét és azt, hogy miért is jött hát ide. Hanem sokáig mégsem felejtette el, eszébe jutott, hogy majd haza kell menni, addig hát meg kell tudni valamit.

Hámosné asszony azonban szintén gondolt erre s mikor Évike és Károlyka már végig nézték a képes könyvet, így szólt:

— Kis fiam, jőjj csak ide, most majd elmegyünk ide a szomszédba, egy jó doktor urhoz, attól kérünk tanácsot. Te nagyon beteg vagy. Tenni kell veled valamit.

Nem messze lakott az orvos, ki Hámosnéhoz járnai szokott, ha valaki megbetegedett, ami szerencsére csak ritkán történt. Nagyon jószivü, derék férfiu volt, Hámosné régóta ismerte, bizalma is volt hozzá, azért gondolt legelőször is arra,

hogy hozzá viszi ezt a boldogtalan elhagyott fiut.

Otthon találták és az orvos mindjárt megvizsgálta Károlykát. Minél tovább vizsgálta, annál komolyabb képet öltött és annál többet kérdezősködött. A kis fiu maga sem vette észre, mikor lassanként elmondta, milyen szörnyü rosz dolga van neki ott annál a durva boltosnál, mint dolgozik olyan nehéz munkát, melyet gyöngye ereje meg nem bírhat, mint éhez, fázik, jár esőben kint órákig s mikor áttázottan hazatér, nincs száraz ruhája, melyet magára vethetne. A jólelkü Hámosné szinte elborzadt, mikor ezt hallotta. Az orvos pedig így szólt:

— Valóban csoda, hogy ez a szegény fiu még el nem pusztult. Hanem az is igaz, hogy súlyos beteg és ha gyorsan nem gondoskodnak róla, sokáig meg nem él. Legjobb lenne, ha a kórházba fölvennék. Esakhogy nem tudom, sikerül-e? Megpróbáljuk. Irok az igazgatónak, jó ismerősöm.

Megírta a levelet s átadta Hámosnének s ez megindult kis védenczével a kórházba. Nagy épületbe jutottak s egy kis várakozás után bemehettek az igazgatóhoz, kinek Hámosné emondta, mi járatban van, hogy ezt a szegény beteg fiucsukát szeretné ide fölvétni, hadd ápolják, míg meggyógyul. Az igazgató elgondolkozott s aztán így szólt:

— Az megtörténhetik és látom is, hogy a fiunak szüksége van rá. De a mi e levélben orvos barátom írja, a baj nagyon komoly, sokáig fog tartani. A fiu nem ide való, nincs jussa, hogy ingyen gyógyítsuk annyi ideig, aztán van gaz-

dája, a ki fizethet. Tehát előbb tudnom kell, hogy gazdája akar-e érte fizetni.

— Jaj dehogy fizet! szolt Hámosné. Hiszen épen azért jöttem vele én, mert szivtelen gazdája nem gondol velem, agyon kinozza.

— Nos, ha megsajnálta, akkor vállalja magára a költséget.

— Megtenném szivesen, de már arra nincs mód.

— Nagyon sajnálom, de akkor nem segíthetek.

Ezzel a két látogatónak távozni kellett.

Károlyka, ki a beszélgetés alatt távolabb állt, nem tudta, mit beszélt az igazgató, de Hámosné elkomolyodott arcán látta, hogy nem valami kellemes dolgokat mondhatott.

— Haragudott az az ur, hogy ide jöttünk? kérde aggódva.

— Oh, dehogy haragudott... sőt nagyon sajnálta, hogy nem segíthet rajtad.

— Ugy-é, nem segíthet?... tudtam én azt... rajtam nem segít senki, szolt a fiúcska szomoruan.

— Dehogy nem, dehogy nem! biztatta a jó asszony.

Pedig most már igazán nem tudta maga sem, mit tegyen vele. Már szinte sajnálta, hogy bele fogott a dologba. Hiába, a ki szegény ember, az nem tehet annyi jót, a mennyit akarna, mert nincs hozzá módja. Nem tudott okosabbat ki-gondolni, minthogy újra fölment a jó orvoshoz, hátha az tud valami okos tanácsot. Az orvos pedig így szolt:

— Nincs itt más tanács, mint az, hogy ezt a szegény gyermeket par hétig

gondosan kell ápolni. Ha teheti, tartsa magánál, majd én ellátogatok hozzá és rendelék neki orvosságot.

— Igen ám... én megtenném szivesen... de a férjem... nagyon jó ember, de már azt mégsem hiszem, hogy még egy ilyen szegény ördögöt befogadjon a házba.

Már ezen persze nem segíthetett az orvos és a jó asszony kedvetlenül tért haza, nem igen tudva, mit mondjon a szegény beteg fiúcskának. Csak legalább valami rokonát ismerné.

— Mondd csak fiacskám, nincs neked valami rokonod?

— Mi az? kérde Károlyka csodálkozva.

— Hát valami bácsi, vagy nénike...

A kis fiu rázta a fejét, hogy ilyesmit ő nem ismer.

— Hát a szüleidre nem emlékszel? Mamádra... atyádra?

— Oh igen... a mamámra emlékszem... mikor este lefekszem, mindig eszembe jut, hogy valamikor nem a földön feküdtem, hanem volt puha ágyacska, aztán hozzám jött a mamácska, megcsókolt... oh, olyan jó volt... szép ruhát adott... sok cukros süteményt.

— És az atyád?...

— Azt nem tudom... nem emlékszem... de emlékszem testvéremre... tudom, volt egy lánytestvérkém...

— És az hol van most?

— Nem tudom... egyszer sok ember jött a házba... a mamát belefektették egy hosszú fekete ládába és elvitték... aztán engemet... elvittek egy idegen házba, onnan megint másfelé... seholy

sem akartak tartani, míg ide a boltba kerültem... de Évácskát nem láttam többé.

— Évácskát? Ugy hívták a testvéredet? kérde Hámosné megdöbbenve.

— Igen is, ugy hívták?

— És a veztéknevetek?

Erre a kis fiu megint nagyot nézett. Soha sem tudta ő, mi az. Őt mindig csak Károlykának hívták. Talán nem is volt más neve. Gazdája legalább azt mondta, hogy nem tudja, mert az utszélen szedte föl a világgá üzött kis árva fiut, ki azt sem tudta még akkor megmondani, kicsoda, honnan jött.

Hámosné egészen megzavarodott. Ennek a kis fiunak volt egy leánytestvére... természetesen az is elhagyott árva... és Évácška a neve... hátha ez nem más, mint a kis Évike, kit az a jó Márta fogadott magához s ki most itt van a házban? A gyermekek annyi idő múlva persze nem ismertek egymásra, de Évike nagy ragaszkodása a szegény szenvedő fucskához talán onnan ered, hogy a testvéri szeretet megsugta neki, kicsoda a fucska.

— Évike pedig most már annyi, mintha a saját gyermekem volna, gondolá a jó asszony. És veszni hagyjam a testvérét, kit ő akaratlanul, csak pusztja jószívűségéből vezetett a házba? Ez mégis borzasztó volna? Pedig most már fogadni mernék, hogy csakugyan testvérek. Hasonlítanak is egymáshoz, mind a kettő olyan urias testalkotású. Istenem, mit csináljak ezzel a szegény fucskával, hogy megmentsem! Ha visszakerül gazdájához, az a szívtelen ember pusztulni hagyja.

Ezen bizony nem könnyű volt segíteni. Mert a mint haza értek, Hámosné elmondta férjének a dolgot s a mester így szólt:

— Biz' az szomorú, de hát nem segíthetünk rajta. Mert azt már csak belátod, kedvesem, hogy nem fogadhatunk minden szerencsétlen árvát a házunkba. Örülnünk kell, hogy magunk megélünk.

— Persze, persze! sóhajtá a jó asszony. De hát mi lesz a szegény beteg fucskából?

Hámos uram csak a vállát vonogatta. Jó ember volt ő, sokszor bebizonyította, de hát azt már nem lehetett kívánni, hogy a saját gyermekei szenvedjenek szükséget, ezek rovására segítsen idegen gyermekeket.

— Már hiába, itt nincs hely minálunk, mondá.

És ugy is történt volna, hogy haza küldik Károlykát a gazdájához, ha nincs ott Évike. A kis leány tudta, miről van szó s épen dolga volt a szobában, hallotta mit beszél Hámos mester a feleségével. Egyszerre tehát közbeszólt:

— Kedves néni... hátha Károlyka én helyettem maradna itt?

— Hogyan? Mit fecsegsz, te bolondos gyerek?

— Hát csak ugy gondoltam... én egészséges vagyok... a szomszédban Panna néni épen tegnap mondta, hogy szüksége volna ilyen kis eselédre, mint én vagyok... hát én oda mennék, aztán a szegény Károlyka maradna itt helyettem. Én majd átjönnék hozzá a szomszédból és gondját viselném; a mig fekszik; nem volna vele sok bajuk.

Hámos mester és felesége ámulva, meghatottan néztek a jó leánykára, ki kész magát feláldozni, csak hogy egy szegény elhagyott szenvedőn segítsen. Há-

mos uramnak, akarta, vagy sem, könny lopózott a szemeibe s hirtelen így szólt:

— Nem, kis leányom, nem fogsz elmenni a háztól! Ha már így hozta a

... RÉSZVEVŐEN ÁLLOTTAK OTT. (Lásd a 310. lapon.)

Gondviselés, hát legyen. Maradjon itt az a boldogtalan fiúcska, míg meggyógyul. Majd csak módját ejtem, hogy őt is eltarthassam. De ha már nálam gyógyul

meg, nem is eresztém többé vissza ahhoz a kegyetlen boltoshoz. Még ma beszélek a bíróval, adják nekem a szegény árvát. Majd én elhelyezem valahol.

Ugy lett, a miként mondá. Nem is kellett sokat fáradnia, mert a haszonleső boltos, mikor megtudta, hogy az ő kis inasa súlyos beteg, a kit nagy gonddal kell ápolni, kapva kapott rajta, hogy szabaduljon tőle.

— Vegye magához aki akarja. Én ugyan nem vesződöm vele, mondá.

Nagy ideje is volt, hogy a szegény fiucska jobb kezekbe került. Még azon a napon, mikor új hajlékába került, egész erővel tört ki rajta a betegség, ágyba kellett fektetni. Évike talált számára helyet.

— Feküdjék az én ágyamba, a kis kamrácskában. Én elalszom a földön is.

Mikor Hámos uram és a felesége a kis leány nemes jóságát és önfeláldozását látták, szinte szégyenkeztek, hogy ők még gondolkozni tudtak, oltalmukba vegyék-e a szegény árva fiút.

— Hanem az már bizonyos, hogy egész életére hálával tartozik ennek a jó leánynak, szólta Hámos mester. Nélküle még kemény szivü tudtam volna lenni. Pedig hát végre is megtehetem, nem esik nagy bajunk vele.

Évike gondoskodott is, hogy ne legyen sok bajuk a kis beteggel. Végezte a maga dolgát pontosan, mégis talált időt, hogy minduntalan beszaladjon Károlykához megnézni, nem kell-e neki valami. A jó orvos is megtartotta szavát és másnap eljött megnézni, ott van-e a beteg és hányadán van. Sokáig vizsgálta.

— Ez bizony hosszadalmas betegség lesz, mondá. A fiu nagyon el van gyöngülve, baja el van hanyagolva. Majd rendelék orvosságot, csak szedje pontosan.

Károlyka aggódva szólalt meg:

— Oh, de én nem tudom megfizetni. . . hallottam, hogy az orvosság drága.

— Ne félj semmit, kis fiam, majd meglesz, biztatta az orvos. Gondoskodom róla én.

A szegény kis beteg ámulva nézett az orvosra és Hámosné asszonyra, kik résztvevően állottak ott mellette. (Lásd a képet a 309. lapon.) Rég nem történt az vele, hogy ilyen gyöngéden, nyájasan szóljon hozzá valaki. Csak régen, nagyon régen, egészen kicsi korában az a valaki, a kit akkor mamának szólított. Mikor Évike bejött hozzá, könnyezve mondá neki:

— Évike. . . kedves Évike, milyen jó voltál, hogy ide behoztál! Bizonyosan meghaltam volna. . . de most már, meggyógyulok, tudom.

És Évike ennek úgy örült, hogy nem cserélte volna el a dolgát akár egy kis királykisasszonyéval sem, s mikor a földön hált, eszébe sem jutott, hogy baj nélkül, pompában élhetne, ha ő ment volna Éva helyett Várhalminéval.

Évának pedig épen ekkor nem volt olyan nyugodt, boldog éjszakája, mint a szegény hajlékban élő Évikének.

(Folytatása következik.)

Számtani találós mese.

Egy kofa bizonyos mennyiségű almát árusít el. Az első házban eladja az almák felét meg egy fél almát ráadásul ad; a második házban eladja a megmaradt mennyiségnek felét és egy fél almát ráadásul ad; a harmadik házban a még megmaradt almák felét, ezek hegyébe is ráadásul egy fél almát ad.

Kérdés: mennyi volt az almák száma, ha mind eladja és egyet sem szel szét?

TUDÓS ÁLLATOK.

— Egy öreg állatbaráttól. —

(Két képpel.)

TEGHISZEM, hogy magatok is láttatok már tudós állatot, lovat, kutyát, madarat. Talán magatoknak is van kedvencz kutyátok, mely mindenféle ügyes mesterséget tud és nem szeretitek, ha azt mondja rá valaki, hogy oktalan állat.

Valóban sok állatra nem illik az rá, hogy »oktalan.« Persze, tanítani kell őket, jól bánni velök; de biz' azt meg kell tenni az iskolás gyerekekkel is, mert a kis fiu és leány is tudatlannak nőne föl, ha nem tanítanak. Természetesen nem lehet azért mégsem emberhez hasonlítani az állatot. Csak azt nem szabad soha felejtetni, hogy az állat is érez, gondolkozik, habár nem oly tökéletesen is, mint az ember.

Ha azt akarjuk, hogy valamely állat gondolkozási képessége kifejlődjék, kicsi korától kezdve foglalkozni kell vele; öreg korában már nem olyan tanulékony, ám-bár némelyik még akkor is sok mindent megtanul. A ki szereti az állatot és türelme van hozzá, az nagy kedvtelését találhatja abban, mikor látja, hogy négy-lábu vagy pedig szárnyas növendéke miként halad, mikép tanul meg valósággal gondolkozni, ugy hogy meglátszik rajta, hogy tudja, mit és miért csinál.

A majom talán valamennyi állat közt a legügyesebb, de hát majomhoz nálunk bajos jutni, legfőljebb állatkertekben, menazseriákban láthatjuk, ugy mint az elefántot is, mely szintén meglepő bi-

zonyságait adja okosságának. Nagyon tanulékony, okos állat a ló is, de mégis fölülmulja a mi hű barátunk, a kutya. Annyi érdekes történetet beszélt el már róla a »Kis Lap«, hogy én most inkább rajzban akarom bemutatni az én tudós pudlimat, a mint vadászbátékot játszik. Csak egy szót kell neki mondani, sőt néha csak inteni, már megteszi, ami kell. Először látszólag rettegve szalad, mintha ő volna az üldözött nyul; aztán egy fütytyentésre megváltozik és vitézül kaffogva fölesap vadászkutyának; mikor pedig ennek is vége, két lábra áll, várja, hogy fejére tegyék a sipkát, egyik lábába a lovagló ostort, másikba a trombitát, és szájához emeli, mintha tudná, hogy most bele kell fujni, jelt adni, hogy elfogta a nyulat. (Lásd a képet a czimlapon.)

Kutyát, mely ilyen ügyes, akárhányat láthatni, de már az nagyobb ritkaság, ha madarat sikerül mindenféle mesterségekre rátanítani. De ez is lehetséges, csak kitartás kell hozzá és fáradhatlan türelemmel tanulmányozni kell, hogy lehet módját ejteni. Mert nem minden állatot, madarat lehet egyformán tanítani.

Nemrég egy öreg barátomnál voltam látogatóban, a ki nagyon szeret madarakkal foglalkozni. Épen ekkor volt megint egy tudós madara, még pedig egy csóka.

»Jakab mester« volt a neve és annyi bizonyos, hogy nagy mester volt. A csóka már különben is ügyes, fortélyos jószág, sőt ráfognak olyan dolgokat is, melyek nem valami nagyon dicséretesek. Azt mondják, hogy kilopja a tojást kisebb madarak fészkeiből, sőt az aprócska csipasz madarakat is elragadja, ami kétségkívül

épen nem dicséretes cselekedet. Nem akarom mondani, hogy nem úgy van, sőt magam is azt hiszem, hogy vad állapotában a csóka ezt mind megteszi. De Jakab mester nem tehetett róla, ha atyjafia ott kint a szabadban efféle helytelen dolgokat mivel. Ő nem követett el semmi bűnt, sőt mondhatom, hogy a legmulatságosabb tudós madár volt, melyet valaha láttam.

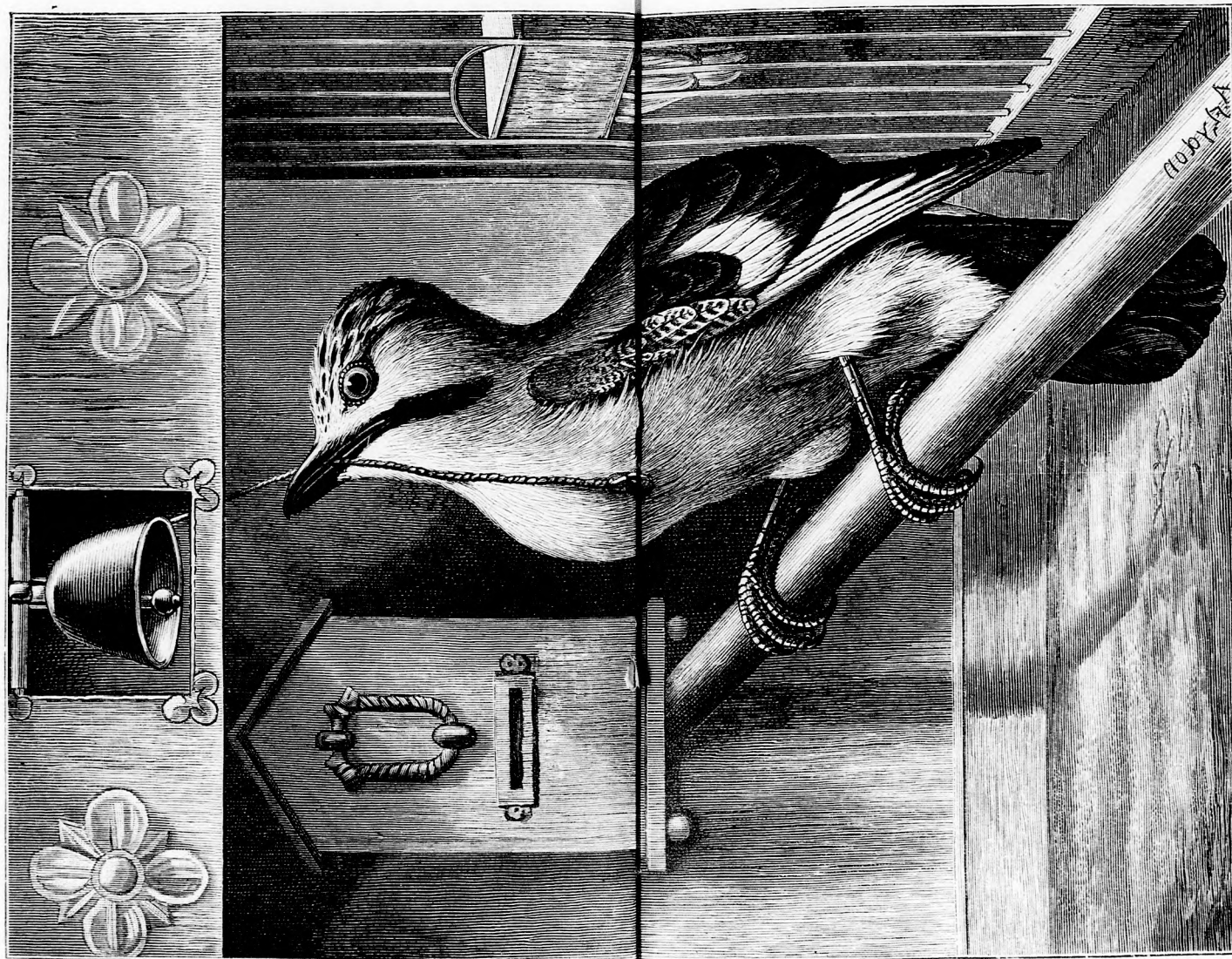
Az igaz, hogy még egészen fiatal volt, mikor fogságba és ezzel nevelésbe került. De meg is látszott rajta, mert nemcsak ügyes volt, hanem jó is és sokszorosan meghálálta gazdájának a fáradságot, melyet rája fordított.

Gazdája legelőször is arra ügyelt, hogy Jakab mester, mikor még csak fiatal Jakab urfi volt, ne szokhassék rá semmi roszt. Mert hiába, az a fő, hogy mindenféle rossz tulajdonságok már a fiatal korban irtassanak ki. Jakab mester nem talált alkalmat, hogy lopjon, tehát nem is lopott. De gazdája

akkor még nem sejté azt sem, hogy Jakab mesterben milyen jeles tulajdonságok lap-

panganak. Véletlenül és sajátságos eset által fedezte föl.

Egy napon barátom kis fia ott hagyta

a szoba közepén kis fa-lovát, még pedig felfordítva. Jakab mester szabadon röpked-

dett a szobában és csakhamar ott termett a játékszer mellett. Nézte jobbról, nézte balról, ugrált körölte és egyet-egyét sívi-

csak azt látták, hogy Jakab mester akar valamit. Csőrével fogdosta, emelgette, rángatta a lovacskát, mely meg-megmozdult, de nem úgy, mint Jakab mester kívánta, mert a bohó madár néha szinte haragosan csapkodott a szárnyával és újra sívított. Hanem végre, véletlenségből-e vagy Jakab mester ügyességéből? nem lehet tudni, elég az hozzá, a lovacska úgy fordult, hogy talpra vagyis inkább a kerekére állt és megmozdult. Ekkor Jakab mester láthatólag örvendezve röpkedett, aztán megfogta csőrével a lovacskához kötött zsinórt és húzogatta, s a lovacska szaporán gurult utána.

Csodálkozva látta ezt a gazdája. Nem lehetett kétség, hogy a madár látván, miként húzogatta a kis fiú a lovacskát, eltanulta tőle a nélkül, hogy valaki gondolt volna erre.

— Ejnye te kópé, ha neked ennyi eszed van, megtanulsz te egyebet is! gondolá gazdája.

tott. A másik szobából az üveg-ablakon át nézték, de nem tudták, mit akarhat;

két adott Jakab mesternek és fáradsága nem veszett kárba. Mikor én oda jöttem,

már igazi tudós madár volt. Pompás nagy kalitkája van, melyben alig érezheti, hogy fogoly. A kalitkában pedig van mindenféle eszköz, melylyel Jakab mester produkálhatja magát. Van ott egy csöngettyü s Jakab mester igen szeret csöngetni. Gazdája így szól hozzá:

— No's Jakab mester, éhes vagy Csöngess ebédre!

A madár csőrébe fogja a csöngettyühuzót és addig csönget, (Lásd a képet a 312. 313. lapokon.) míg csak be nem jön az inas, hozva neki jóféle eleséget. Ha a meglepett nézők közül valaki krajezárt ad neki, pontos jó gazda létére elteszi a perselybe. Csőrével fölemeli a persely födelét és bedobja a csőrében tartott pénzdarabot. Természetes féltékenységén annyira uralkodik, hogy elsüti a pisztolyt és nem ijed meg, pedig a pisztoly olyat durran, hogy akármelyik gyermek összerendezze tőle.

Nagy mester különféle hangok utánzásában is. Tud nevetni, köhögni, ugatni, nyávogni, dugó pukkanását utánozni s más mindenféle bohóságot. És mindezt megteszi gazdája egyszerű parancsára.

Nem csoda, hogy gazdája szereti. Mert nemcsak mulatságot talál benne, hanem érdekes okulást is arról, hogy az oktalannak mondott állatok elméleti tehetősége mennyire kifejlődhetik.

Ezt pedig azért mondtam el, mert kicsiben akárki is lehet természetbuvár és szeretettel foglalkozván valamely állattal, mulatságos és érdekes tapasztalatokat gyűjthet.

A kinek sikerül, írja meg nekem.

MERENGÉS.

(Képpel a 317. lapon.)

HOGY elmentek mind egy szállig,
Két kis öcsém, bátyám!
Ott tanulnak a főváros
Három iskoláján.

*Engem szegény kis tudatlant
Itt hagynak magamban,
Velem csak a jó kis öreg
Német kisasszony van.*

*Leczkémet ha befejeztem,
Ablakomba ülök.
S játék helyett — vágyaimba
Mélyen elmerülök.*

*Budapest felé tekintek,
Hol ők vannak hárman,
Tanulgatva szorgalmasan,
Három iskolában.*

*Üldögélek s elmerengek —
Vágyom őket s várom.
Hisz megjönnek nemsokára —
Közel van Karácsony!*

KÉT HETI FÜGGETLENSÉG.

— Elbeszélés. —

A történetke, melyet elmondani készülök, valósággal megtörtént históriája egy leánykának. Aranka volt a neve és egy csöppet sem volt jobb, sem rosszabb, mint más gyermekek. Azért hiszem is, hogy szeretni fogjátok és sajnálkozni fogtok baján, mert az nagyon nagy baj volt, még pedig olyan baj, mely miatt, fogadni mernék, közületek akárhányan akárhányszor duzzognak.

Ez a nagy baj pedig az volt, hogy nem tehettem mindig azt, amire éppen kedve volt. Most is ott duzzogott szobájában.

— Nincs a világon olyan boldogtalan teremtés, mint én. Soha, de soha sem tehetem azt, amiben kedvem telnék. Már tizenkét éves vagyok s mégis mindig kérdeznem kell, szabad-e ez vagy az? Nem mehetek sétálni, nem ölthetem fel a szép új ruhámat, mikor nekem tetszik. Szeretném tudni, mire való az új ruha, ha éppen csak vasárnap szabad felöltöni vagy mikor látogatóba megyünk. Jaj! csak én már nagyobb lennék, hogy már azt tehetném, amit akarok.

Nagyot sóhajtott, mert kénytelen volt belátni, hogy ez a boldog idő még messze van. Kedvetlenül ment a másik szobába, hol szüleit éppen élénk beszélgetésben találta.

— Jó, hogy jössz, kedves leányom, szólt atyja. Éppen tudtadra akartam adni egy kissé kellemetlen hírt: én a mamával pár nap múlva elutazunk vagy két hétre s te a két fiuval magadra maradsz.

— Igen, szólt a mama, és az a legnagyobb baj, hogy Klárinak megbetegedett az édes anyja, kénytelen vagyok öt pár hétre haza ereszteni, nem lesz cseléd a háznál. Nem marad más hátra, mint hogy megkérem a szomszéd Kádasné asszonyomat, jöjjön addig ide a házukba.

— Oh, de mikor én úgy nem szerettem ezt a Kádasné!

— Az már baj, szólt a mama. Magatok nem maradhattok itt a házban. Akkor mégis csak az lesz belőle, hogy átmentek Borosné házába. Ő már mondta hogy kész egy pár hétre befogadni. Csak

hogy ő bizony nem sok gondot fog rátok viselhetni, mert nagyon el van foglalva reggeltől estig.

— No's remélem, hogy Aranka majd gondját viseli a kis Ferikének, szólt az apa.

— Természetesen, felelé Aranka büszkén.

— Hát inkább ezt választod? kérde a mama.

— Oh, sokkal inkább.

— De figyelmeztetek, hogy ott nagyon különbözni fog ám a dolgok az itthonitól. Attól tartok, nem leszel megelégedve.

— Oh, beleszokunk abba, szólt Aranka roppant komoly, bölcs képpel. Az embernek nem árt mindent megpróbálni.

Ezt a bölcs mondást Aranka nem rég olvasta vagy hallotta valahol. A mama mosolyogva felelé:

— No's ha éppen tapasztalokat kívánsz szerezni, hát legyen.

Aranka majd kiugrott a bőréből örömeiben. Ez volt az, amire oly rég vágyódott. Csak pár hétig fog ugyan tartani, de legalább addig nem lesz otthon ebben az unalmas házban, a hol mindennek olyan regula szerint kell történni. Borosné csak úgy félig-meddig ismerte ugyan, mert annak a háza a nagy helység tulsó végén volt; de ha a mama azt mondja, hogy Borosné nem fog rá érnivelök foglalkozni, annál jobb, végre tehát független lesz, tehet mindent a maga kedve szerint.

Aranka testvérösse, Dezső szintén örült a változásnak és alig várta, hogy

már ott legyenek Borosnénál. Csak a kis Elemérke nem szólt semmit, mert neki nem mondták meg előre. Aranka mindjárt aznap hozzáfogott a pakoláshoz és egy nagy ládába berakta minden holmiját, melyről azt hitte, hogy szüksége lehet rá. Azalatt pedig Dezsővel százféle tervet főztek ki, hogy mit mindent fognak csinálni, csak már egyszer magukra maradjanak. Röstellem egy kicsit, de meg kell mondanom, hogy biz' ők szinte kivánták, szüleik már mentül előbb utazzanak el. Nem is csoda, mert Arankát valamennyi leánypajtása irigyelte.

— Milyen jó dolgod lesz! Nem leszel otthon, nem parancsol neked senki! Persze, téged már magadra hagyhatnak, te már elég nagy vagy.

Aranka valóságos hősnő volt. Maga is úgy érezte.

Végre elérkezett a várva várt nap. A szülők utra készen álltak, a podgyász föl volt rakva a kocsira, bucsuzni kellett. A mama sorra ölelte őket s így szólt Arankához:

— A kis Elemérkét gondjaidra bízom; remélem, jó testvére és ápolója leszel. Ha a kicsike néha nyugösködik is, légy türelemmel iránta, mert ő még nem tudja, mit csinál.

— Természetesen, szólt Aranka fontos képpel.

— Dezső öcséddel pedig legyetek jó egyetértésben. Ő néha pajkos, ingerkedik, de szelidséggel könnyen győzhetsz rajta. Most még Borosnéról kell szólanom. A holmikát már oda küldtem, átsétálhattok hozzá, a mikor akartok. Ő egyszerü, rend-

tartó, jó asszony s akármiben fordulsz hozzá, ad jó tanácsot.

— Oh, arra nem lesz szükség. Tudom én már mit kell tennem.

— Annál jobb.

Ezzel elbucsuztak s a szülők beültek a kocsiba, mely pár pillanat alatt eltűnt velök. A kapuból néztek utána, a kis Elemérke keservesen zokogva, Dezső is kissé elzékenyedve, míg Aranka, akár-hogy akart volna is, nem tudott könnyezni, mert ő teljesen meg volt elégedve, hogy végre bekövetkezett ez a nap és az ő régi vágya, ha csak rövid időre is, teljesül. Legelőször is a kis Elemérkéhez fordult:

— Ne sirj kedveském. Meglásd, milyen jó kis mamád leszek én. Elmegyünk Borosné nénihez, meglásd, milyen pompás dolgunk lesz ott!

— De ma ebédre még itthon maradnak. ugy-e! szólt Klári. Én csak délután megyek el, még ma főzhetek ebédet.

— Oh, fölösleges ezzel fáradnia, felelé Aranka büszkén. Borosné vár ebédre s én most mindjárt reggel akarom elfoglalni új lakásunkat, hogy kényelmesen berendezkedjünk.

— A mint tetszik. De azt hiszem, ha egy hétig ott lesz, majd sajnálni fogja, hogy olyan nagyon sietett oda. Borosné asszony nem olyan ám mint a mama.

— Arra ne legyen gondja. Mi most elmegyünk. A lakást jól csukja be, Klári, a kulcsot pedig hagyja a kertésznél.

— Igen is, így parancsolta a mama.

Ezzel a cseléd befordult a házba, Aranka pedig megindult testvéreivel Borosné háza felé. Ez, mint mondtam, a

helys
mögö
kek, s
tek a
de biz
Boros
vendé
asszo
tartan
hogy
utána
Aran
véreit
ta be
mert
atyjá
nettel
segíts
egysz
ügyes
ban
Aztá
az ap
lesz
meke
nagy
hogy
jenek
kis
Mon
még
elég
hogy

a na
csuk
mert
nem

helység tulsó részén állt, szép kert volt mögötte, tele gyümölcsfákkal. A gyermekek, akik arra jártak, mind sovárogyva néztek a szép rendben tartott házra és kertre, de biz' oda nem igen juthattak be, mert Borosné nem szerette az alkalmatlan vendégeket. Öreges, de nagyon munkás asszony volt, a ki csak úgy tudta rendben tartani a dolgát, hogy maga látott utána mindennek. Arankát és testvéreit azért fogadta be a házába, mert a gyermekek atyjának köszönettel tartozott a segítségért, melyet egyszer valami ügyes-bajos dologban kapott tőle. Aztán biztatta is az apa, hogy nem lesz baja a gyermekekkel, elég nagyok már azok, hogy gondot viseljenek magukra és kis testvérökre. Mondott talán még egyebet is, elég az hozzá, hogy Borosné azt mondta:

— Jól van, csak jőjjenek.

Oda is értek a ház elé és megálltak a nagy kapu előtt. De a kapu be volt csukva. Aranka kopogott, de gyöngén, mert úgy illik. Hanem erre a kopogásra nem felelt senki, semmi. Zörgetett hát

erősebben. Ekkor az egyik ablakon kihajolt egy cseléd és így szólt.

— Kerüljenek oldalt, a kis kapu nyitva van.

Aranka nagyon megboszankodott ezen, de nem tehettek egyebet, oldalt kerültek és bementek a kis ajtón.

Az udvarra néző tornáczon találták

Borosné asszonyt, ki éppen valami gyümölcs-befőzés-sel volt elfoglalva és az új lakók jöttére csöppet sem zavartatta magát munkájában. Aranka úgy vélte, hogy kellő ünnepiességgel kell beköszönnie.

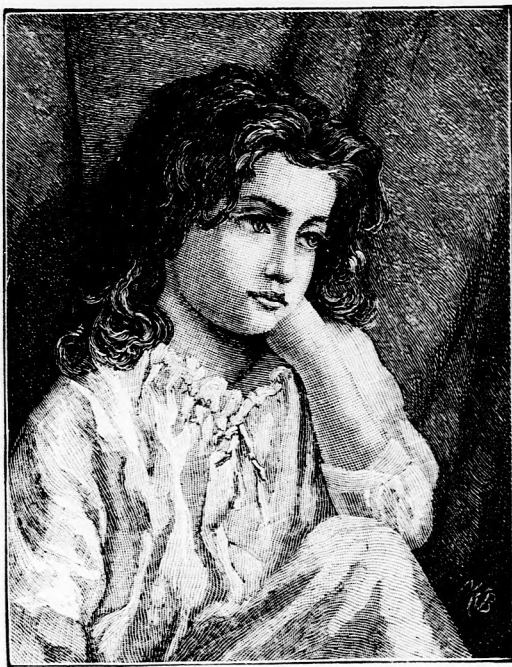
— Bocsánatot, hogy így zavarjuk . . . kopogtunk a nagy kapun, de nem hallották . . .

— Dehogy nem, felelt Borosné kurtán. Hanem a nagy kaput nem nyitogatjuk hiába. Arra

való a kis ajtó, hogy azon járjunk. Veletek csak nem fogok czerimoniázni. Menjetek szobátokba, a holmitok már ott van.

Ez a kurta beszéd nem nagyon volt inyére Arankának. De mit tegyen?

— Kérem, mondá végre, merre vannak a szobáink?

MERENGÉS. (Lásd a 314. lapon.)

Borosné nem hagyta abba a dolgát, hanem hangosan kiáltá.

— Dorka! Gyere csak! Mutasd meg ezeknek a gyerekeknek a szobájokat.

Aranka még inkább megboszankodott. Gyerekek! Őt gyerekek nevezi! Ez már mégis boszantó! Egyelőre azonban nem ért rá sokat gondolni rá, mert eljött a Dorka szolgáló.

— Vezesd őket, mondá Borosné. Amott balra, az utolsó ajtó.

Dorka megindult, a testvérek utána. A tornáczon balra fordult az udvar felé. Itt már csak udvari szobába vezethette őket s Aranka meghökkenve állt meg.

— Hová vezet? kérdé. Hát nem az utcaizai szobákban fogunk lakni?

— No persze! Az nem gyermekszoba, felelé Dorka.

Már erre kevésbe mult, hogy el nem futotta Arankát a pulykaméreg. De már csak ment tovább s Dorka kinyitotta a tornácra nyíló egyik ajtót. Ez két kis udvari szobába vezetett. Nagyon egyszerű szobácskák voltak ezek, csak épen a legszükségesebb butorral ellátva. Volt ágy, egy-egy asztal, néhány szék, ruhafogas, egyéb semmi.

— Itt a két szoba, berendezkedhetnek a mint tetszik, szólta Dorka és elment.

Ez rettentően nem tetszett Arankának, de még Dezsőnek sem, mert otthon egészen másféle módhoz voltak szokva. Még csak kényelmes pamlag sem volt, melyen heverészni lehessen. Aranka nem tudott boszuságában egyebet tenni, mint hogy az ágyra dőlt és sirva fakadt. Dezső, mint afféle vig ficzkó, nem vette annyira lelkére a dolgot.

— Ugyan ne pityeregj no, Aranka, mondá. Majd csak meglesziünk itt is. Az igaz, hogy nem olyan szép és kényelmes, mind otthoni szobánk... a butorzat nem valami fényes...

— Fényes! pattant ki Aranka. Fényes! Mondd, hogy nyomoruságos, rettentés, borzasztó! Fogadni merek, hogy ez a gonosz asszony nem mondta meg mamánknak, milyen szállást készít számunkra. De nem is maradok én itt! Nem én!

Hamarjában azonban mégsem tudta, mit tegyen, hová menjen, ha itt nem akar maradni. Hát persze ott maradt és dult-fult, mignem a Borosné hangja halatlatszott.

— Gyerekek! Ebédelni!

— Már megint gyerekek! Majd megmutatom én neki, hogy nem vagyok gyerek.

Mentek ebédelni. Az asztal nagyon egyszerűen volt megterítve s Borosné kijelölte mindegyiknek a helyét.

— Te ülj oda, Aranka, a kis Elemérke legyen melletted. Aztán adj neki az ételből, mert ő még nem tud maga szedni.

Az ebéd nagyon egyszerű volt, a leves után főtt hus jött olyan mártással, melyet Aranka nem szeretett, de még a kis Elemérke sem. Dezső is jobb szeretett volna valami jó sültet; de éhes volt, hát megette, amit kapott. Hanem Aranka hozzá sem nyult. Borosné nem erőltette.

— Ha nem szereted vagy nincs étvágyad, ne egyél; a te gondod, mit csinálsz. Hanem a kis fiúnak enni kell. Kis gyermek ne válogasson.

Maga mellé ültette a kis fiút és ráparancsolt, hogy egyék, még pedig olyan szigoru hangon szólt, hogy Elemérke nem mert ellenszegülni. Azután megint olyan étel jött, melyre Aranka görbén nézett.

— Ezt sem szereted? szólt Borosné. Ha nem szereted, ne egyél. Én nem fogok miattad parázni; főzetek, ami nekem tetszik, te pedig eszel, ami neked tetszik. Nálam nem lehet válogatni.

Aranka most már csak azért sem evett s titokban sovárogyva gondolt az ott-honi jó ebédre, mikor a mama mindig rajta volt, hogy olyan ebéd legyen, mely mindenkinek tetszik. Itt most az első ebédnél jóformán úgy kelt föl, a mint leült s voltaképp szerette volna, ha kényszerítik, hogy egyék abból is, amit nem igen szeretett. De nem kényszerítette senki, tehetett amit akart és nagy bölcsen éhen maradt. Hanem a világért sem árulta volna el, hogy ez neki nem tetszik. Pedig el volt tökéltre, hogy változtat a dolgon.

Amint ebéd után visszatértek szobájukba, fogta kalapját és napernyőjét.

— Hová még? kérdé Dezső.

— Megyek az öreg kertészünkhöz. Az majd segít valahogy a bajunkon.

Dezső és Elemérke vele sétáltak s Aranka elpanaszolta az öreg kertésznek, milyen borzasztó helyre jutottak. Ott nem maradhatnak, az öreg nézzen utána, hogy másfelé jussanak.

— Már az bajos lesz, kedves kisasszonykám, felelé az öreg. A nagyságos asszony elintézte a dolgot, senkinek sem szabad beleavatkozni.

— Oh, attól ne féljen, majd felelek én róla.

— Az nagyon szép, de azért mégsem lehet. A Klári már elment, itt hagyta nálam a kulcsot. A házba bemehetnének, de nincs ott senki, a ki végezze a dolgot.

— Háttha a szomszéd Kádasné asszony átjönne? Mamánk akarta ezt...

— Igen, de a kisasszony nem akarta s a szomszéd asszony ezt valamiképp megtudta. Hallottam, mikor nagyon haragosan emlegette. Őt ugyan hiába kérnék. Nincs más hátra, mint ott maradni, a hol vannak.

— De ez már mégis boszantó! Soha sem történhetik amit akarok.

— Hogyne? Hisz' épen Aranka kisasszony akarta így.

Ez már annyira igaz volt, hogy még Aranka sem szólhatott ellene; rászánta tehát magát, hogy visszatér arra a borzasztó helyre.

— Egyébiránt nem olyan nagy baj, vigasztalta magát. Ha a lakásunk kényelmetlen, nem kell sokat otthon lennünk, mehetünk sétálni. Mindjárt megyek is és felöltözöm sétára.

— Én itt maradok, szólt Dezső. Ha akarsz, jöjj ide vissza.

Aranka visszatért Elemérkével Borosné házába és neki fogott az öltözésnek. Elővette a kék ünneplő ruháját s azt öltötte fel. Úgy tetszett magának benne, hogy minden egyéb baját elfelejtette. Aztán Elemérkét is felöltöztette ünneplő ruhájába.

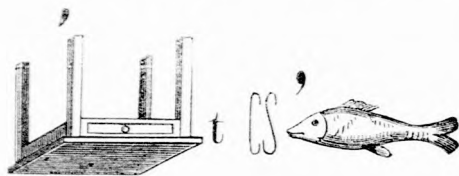
— Hova megyünk, hogy ilyen szépen felöltözünk? kérdé a kis fiú.

— Sétálni fogunk, vasárnapot csinálunk magunknak, kedveském. Most mehetjük, nem parancsol nekünk senki.

Elemérkének is tetszett ez. Borosné asszony látta őket, mikor nagy parádében kísértáltak, de nem szólt ellene semmit. Aranka tehát büszkélkedve ment végig az utcán. Találkozott leánypajtásaival.

(Vége következik.)

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXIX köt. 18-dik számában közölt találós kérdés megfejtése:

„Csend.“

Helyesen fejtették meg: Révfy Gizella és Romána, Papp Guszti, Árnai Aranka és Móricz, Weisz Zsigmond, Török Elemér, Koós Andor, Szokolay Arisztid, Vermess Delila, Bajor Gizella, Simonics Dezső és Károly, Messner Olga és István, Gersthoffer Károly és Misi, Fronzék Béla, Ferenczy Deborah, Pospichál Gyula.

Megközelítő megfejtést (titok) küldtek: Dobay István és Zsigmond, Könczey Mariska, Schwartz Berta, Irén és Józsi, Forró Dávid, Mersics Ilka, Hajas Eszti, Berkovics Szidi és Lajos.

A »Kis Lap« XXIX köt. 16. és 17-ik számában közölt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Gábel Aranka, Salzberger Rudolf és Jakab, Deutsch Frida, Elsner Aurélie, Szűsz Ilona és Ernő, Könczey Mariska, Seefehlner Egon, Frank Béla, Nagy Jenő, Kemény Vilma, Seefehlner Margit, Cséfalvay Géza, Dull Mariska és Andor, Liehmann Adél.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Put . . . (Olvashatlan név.) Az ígért vers beküldését nem kérem. — **Friedman Malvine.** Örömmre szolgál, hogy családi körötökben a

»Kis Lap« képezi legkedvesebb olvasmánytokat. Hiszen ez is a czélja. — **Geörcs Marczel.** Labyrinth, görögösen labyrinth: magyarul utvesztőt jelent. Majd nem sokára közlök is ilyen rejtvényt, amelybe belemászni könnyű, de onnan kivergődni nehéz lesz. — **Budapesti levelezőlapon** a kép- és négyzet-rejtvény helyes megfejtését kaptam, de a kis beküldő, az ő szeleburdiságában, kifejeztette alóla a nevét. Pedig szinte látom már ezen a héten a panaszos reklamációt, mért nem tettem ki az »ő« nevét is a megfejtők sorába. — **Latkóczy Etel.** Ha Karácsony szent ünnepére magyar jellegű levélpapírost kérsz a Jézuskától, egyuttal kérjed meg arra is, hogy áldjon meg egy kicsivel több türelemmel is, hogy gondosabban vethessed a betűket. — **F. R.** Ítéletet mondani hebehurgyán, a dolog ismerete vagy legalább annak megvizsgálása nélkül: sajátos színt vet az olyanra, akire gyermeknek a nevelése bizva van. Nem gondolt ön arra az eshetőségre, hogy a kis leány leveleit meg nem kaptam? (Valamint hogy így is van.) Most látom a B. G. nevét először. Hányszor történik, hogy a kis beküldő elfelejti nevét alája tenni a sorainak. Ép ezen a héten van három ilyen esetem. S még hozzá a fenyegetés, hogy a megfejtő nevének mellőzése esetén, a lapot nem fogják jártni. Kivánságára megszüntetjük. Tanítóképezdeink vannak. De nevelő-neveldére is volna szükségünk. — **Hein Sándor.** Teljes részvétellel vagyok hosszas betegséged iránt. Csakhogy már kiépültél, s így a jutalmul kapott »Kis Lapot« annál nagyobb gyönyörűséggel olvashatod. — **Madarász Adeline.** Már most a közlésnek semmi sem állja útját. Mentül elébb. — **Sztankay Évike és Ilka.** A kusza írásból alig bírtam kibetűzni a neveteket, a kiadóhivatal névlajstromát kellett segítségül vennem. Ez az oka, hogy nem kerültek a megfejtők sorába. Mert nem elég idejekorán küldeni be a megfejtést, hanem azt takarosán is kell megírni. — *Több rendbeli rejtvényt, elbeszélést stb, melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

Jótekonyság.

Halmi Ferencz árvái javára: W. V. 1 frt.

Ezen adakozás ki van mutatva a »Nemzet« című napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!
Forgó bácsi.